

תת"ע 254/05/14 - הימן אלאסד נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 254-05-14 מדינת ישראל נ' אלאסד
תיק חיצוני: 60150515413

מספר בקשה: 2

בפני	כב' השופטת דורית בונדה
המבקש	הימן אלאסד
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

1. לפני בקשה לביטול גזר-דין אשר ניתן כנגד המבקש ביום 12.5.14, בהעדר התייצבות לדיון ההקראה אשר נקבע בעניינו.
2. המבקש הורשע בעבירה אשר יוחסה לו בכתב האישום, לפיו נהג המבקש ביום 20.1.14 בשעה 9:50 בכביש 1 ק"מ 4 מדרום לצומת נחושה, בדרך שאינה עירונית, במהירות של 119 קמ"ש, מקום בו המהירות המרבית המותרת הינה 80 קמ"ש, בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה.
3. בגזר הדין הושת על המבקש קנס בסך של 750 ₪ או 7 ימי מאסר תמורתם וכן פסילה מותנית למשך חודש לשנה.
4. לטענת המבקש, לא קיבל את ההזמנה לדיון ולא ידע על מועד הדיון אף שהוא עצמו ביקש להישפט על העבירה מושא כתב האישום. לטענתו, חרף דברי באת כח המשיבה בעת הדיון כי המבקש זומן כדיון וחתם על ההזמנה לדיון, הרי שהוא מעולם לא חתם על קבלת הזמנה לדיון. המבקש הוסיף, כי ככל ויקבל את יומו "קיים סיכוי טוב להוכיח את טיעונו".
- בתצהיר התומך בבקשה טען בנוסף, כי הוא מנהל תיבת דואר עצמאית דרכה הוא מקבל את דברי הדואר, אולם במקרה דנן לא נתקבלה ולא נחתמה כל הזמנה לדיון.
5. לתיק הוגשה תגובת המשיבה ובה נתבקש בית המשפט לקבוע הבקשה לדיון. המשיבה בחרה שלא לפרט בתגובתה את עמדתה לבקשה גופה ולטענות המבקש.
6. טרם הכרעה בבקשה, אפשרתי למבקש בהחלטתי מיום 10.6.14 להציג עותק מבקשתו להישפט-ועותק כאמור הוגש לתיק היום.
7. לאחר שבחנתי טענות המבקש בבקשתו ובתצהיר התומך וכן לאחר שעיינתי בבקשת המבקש להישפט

ובהתאם לרע"פ 9142/01 **סוראיה איטליא ואח' נ' מדינת ישראל** (מיום 2.10.13) החלטתי לדון בבקשה שלא בנוכחות הצדדים.

דין

8. בהתאם לסעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, ניתן להורות על ביטול פסק-דין אשר ניתן בהעדר, באם קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם לדיון או באם אי ביטול פסק הדין יגרום עיוות דין לנאשם.

9. במקרה שלפני, יש לזכור, עתר המבקש אך לביטול גזר הדין.

10. ביחס לטענת המבקש בדבר אי המצאת ההזמנה לדיון, הרי שבחינת אישור המסירה הקיים בתיק (הסרוק לתיקיית כתבי טענות) מעלה, כי ההזמנה לדיון נשלחה אל המבקש בדואר רשום, אל כתובתו: לקיה 59, אולם חזרה מן הטעם: "לא נדרש".

11. המבקש הוא שמסר כתובת זו - בבקשתו להישפט.

12. בתקנה 44 א' לתקנות סדר הדין הפלילי התשנ"ד-1974 נקבעה חזקת המסירה החלה בעבירות כדוגמת העבירה בה הורשע המבקש ולפיה:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט, לענין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן".

13. הפסיקה אף היא קבעה, כי מקום בו נאשם לא דרש את דבר הדואר ניתן לראות בכך המצאה כדין וראו תת"ע 6057-12-11 (אשד') **בכר נ' מדינת ישראל** (10.7.12) שם:

"מדובר בעבירה מסוג ברירת משפט המבקש ביקש להישפט פעל בחוסר מעש, לא לקח את הדואר ובנסיבות אלה ומכל האמור לעיל, אין לראות בכך כל הצדקה לעיוות דין ולביטול פס"ד".

וראו גם החלטת כב' השופט ס' ג'ובראן ברע"פ 7862/13 **ג'סאן אבו אלמפלפל נ' מדינת ישראל** (20.11.13).

14. בענייננו, המבקש כאמור נמנע מלקבל את ההזמנה לדיון, בכך שלא דרש את דבר הדואר אשר נשלח אליו כדין לכתובת אותה ציין ככתובתו. בכך קמה החזקה כי ההזמנה לדיון הומצאה למבקש כדין וחרף זאת לא טרח המבקש להתייצב למשפטו.

15. משכך ובהתאם לסעיף 240 (א) (2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, ומאחר והמבקש זומן כדין ולא התייצב, הרי שרואים אותו כמי שהודה בכל העובדות אשר נטענו בכתב האישום

וניתן היה לשופטו בהעדר, כפי שגם נעשה.

16. למבקש ניתן איפוא יומו.
17. המבקש לא פירט בבקשתו מהם טענות ההגנה אשר בפיו למעט אמירה כללית כי "קיים סיכוי טוב להוכיח את טיעונו". המבקש אף לא טען לעיוות דין ככל וגזר הדין לא יבוטל.
18. אף אם אניח כי ישנן בידי המבקש טענות הגנה טובות או ראיות טובות לכך כי לא עבר את העבירה המיוחסת לו, הרי שממילא עתר המבקש אך לביטול גזר הדין.
19. גם אם היה עותר המבקש לביטול פסק-הדין בכללותו, דבר שלא נעשה, הרי שהלכה היא כי היה על המבקש להתייצב לדיון ולטעון טענותיו ומשלא עשה כן, ניתן היה לראותו כמי שהודה בעובדות ולקיים המשפט בהיעדרו, וראו בעניין זה דברי כב' השופט אדמונד לוי (בדימוס) ברע"פ 5569/07 **אברך בן טובים נ' מדינת ישראל** (9.7.07), שם:
- "אם היו בידי המבקש ראיות לכך שלא חטא בחלק מהעבירות שיוחסו לו, היתה מוטלת עליו החובה להתייצב בבית המשפט ולטעון את טענותיו, ומטעמים השמורים עמו בחר שלא לעשות זאת. העולה מכך הוא כי מכוח הוראתו של סעיף 240(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, מותר היה לראות בו כמי שהודה בעובדות, ועל כן לא נפל פגם כלשהו בהרשעתו..."**
- וכן ראו רעפ 2282/07 **דניאל דגן נ' מדינת ישראל** (14.3.07), שם: **"..לעניין הבקשה לביטול פסק-הדין, צדק בית-המשפט לתעבורה בכך שדחה את הבקשה. פסק הדין ניתן שלא בנוכחות המבקש מכוח סעיף 240(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982. העובדה כי המבקש לא הגיע לדיון ולא הודיע על כך לבית-המשפט עקב מחלתו, אינה כשלעצמה מצדיקה את ביטול פסק הדין..."**
20. גם בחינת העונש אשר הוטל על המבקש מלמדת כי מדובר בעונש המצוי במתחם העונש ההולם את עבירת המהירות אשר נעברה על ידי המבקש.
21. בעפ (י-ם) 9407/05 **קינג אללה נ' מדינת ישראל** (מיום 9.8.05) נדרש בית המשפט למקרים הרבים בהם אין מתייצבים נאשמים לדיונים בתיקי תעבורה:
- "בית המשפט העליון פסק לא אחת, כי לנוכח ריבויים של מקרי אי ההתייצבות, במיוחד בתיקי תעבורה, יש לקבוע כי ברגע שהנאשם הוזמן כדין, ניתנה לו האפשרות להיות נוכח במשפטו ולנסות להוכיח את חפותו. ומשלא התייצב, אין לו אלא להלין על עצמו, ודי בכך כדי שיהיה לו יומו בבית המשפט..."**
22. לפיכך ובמכלול הנסיבות מעלה, לא מצאתי כי נתקיימו התנאים לביטול גזר הדין.
23. גזר הדין אשר ניתן בהעדר המבקש ביום 12.5.14 יותר איפוא על כנו.
- המזכירות תשלח החלטתי לצדדים.

זכות ערעור כדין.

ניתנה היום, י"ג סיוון תשע"ד, 11 יוני 2014, בהעדר הצדדים.